

САНДРО САНДРЕЛИ ЧОВЕКЪТ-ОБЛАК

Превод от руски: Лиляна Георгиева, 1972

chitanka.info

Кой може да твърди, че Джереми Спелдинг изчезна веднъж завинаги? Това се случи едва вчера и градът и досега тръпне от ужас. По пладне Джереми Спелдинг събра в лабораторията си, разположена на зелените хълмове, всички най-видни научни експерти. Новината се разнесе из града с мълниеносна бързина: Джереми Спелдинг бе съумял да преодолее силата на тежестта.

Нима това не е чудо? Да можеш да повдигнеш с един пръст цяла планина! Та щом не действа силата на тежестта, всеки предмет става безтегловен. Тогава може с един скок да се откъснеш от Земята и да полетиш към звездите.

Но да се върнем към Джереми Спелдинг. Невероятно чорлав, облечен в традиционната бяла престилка, той седеше в просторната си лаборатория. Очилата му, завързани на връвчица, се полюшваха там, където би трябвало да бъде връзката му.

Джереми Спелдинг беше любимият ученик на знаменития Бургхард Гейм, но му бе провървяло много повече, отколкото на неговия учител. Опитите си за откриване на слабо изучените „Контрадинамични полета“ той доведе до успешен край.

Джереми Спелдинг покани експертите в голям вътрешен двор, по средата на който имаше металически апарат с мощна инсталация с неправилна цилиндрична форма. По нея се виждаха скали, индикатори, ръчки; по таблата непрекъснато мигаха разноцветни сигнални лампички. От вътрешността на инсталацията към стената на лабораторията се бе проточил електрически кабел, дебел колкото юмрук.

— Това е уловителят, с помощта на който ще мога да неутрализирам гравитационното поле на Земята — тържествено провъзгласи Джереми Спелдинг и посочи с театрален жест инсталацията. След това той патетично произнесе „историческата“ фраза:

— Сбъдва се многовековната мечта на Икар!

Естествено, никой не повярва на изявлението на мастития учен. По-голямата част от събралите се посрещна думите му с иронична усмивка. Защото почти всички научни експерти са закоравели скептици. Но Джереми Спелдинг не забеляза нищо. Впрочем, той бе извънредно възбуден, тъй че това не е за чудене. Той решително влезе в металическия уловител, зае наполеонова поза и каза на експерта:

— Натиснете седмата ръчка и когато прикрепената отдолу скала покаже максималното деление, натиснете десетата ръчка!

Под насмешливите погледи на колегите си „щастливецът“ изпълни нареждането на Джереми Спелдинг.

Не се случи нищо. По-точно, на всички им се стори, че нищо не се случи. Но изведнъж експертът от популярния ежеседмичник „Техниката във всекидневието“ Смадерс, който обикновено при никакви обстоятелства не губеше самообладание, високо извика. След миг всички експерти пребледняха от ужас.

Не, Джереми Спелдинг не излетя във висините, той както и преди стоеше в уловителя с тържествуваща усмивка на застиналото си лице. Само че... той започна да нараства. С всяка секунда той ставаше все по-висок и по-дебел... Скоро уловителят вече бе твърде тесен за него, той се разширяваше, растеше и най-сетне уловителят съвсем се изгуби, ученият сякаш го бе погълнал, както се гълта бира. След пет минути Джереми Спелдинг се извисяваше с двадесетина метра над всички останали. Смадерс отново извика и в смущението си запрати своя „Кодак“ по Спелдинг. Но фотоапаратът премина през него и се заби в стената, а Спелдинг дори не помръдна.

Това беше вече прекалено. Хукнахме към лабораторията и, като се блъскахме един с друг и в никакви апарати, преминахме през всички помещения, докато най-после изскочихме на пътя към града. Инстинктивно се стараехме да се държим по-близко един до друг и докато тичахме, непрекъснато се обръщахме назад, сякаш ни гонеше огромно чудовище.

Джереми Спелдинг наистина приличаше на фантастично чудовище. На фона на бледосиньото небе в лъчите на залязващото слънце той напомняше гигантската статуя на някой командор. Видът му беше ужасен, но на лицето му, както и преди, бе застинала усмивка, от която ни се искаше да вием с пълен глас.

— Какво му е? Какво стана? — питахме се един друг съвсем объркани.

Междувременно Джереми Спелдинг ставаше все по-голям и по-голям, сега той бе надвиснал над града. На светлината на залеза очертанията на фигурата на знаменития учен, отначало ясни и определени, започнаха постепенно да се губят и да избледняват. А когато над земята се спусна вечерта, Джереми Спелдинг се възнесе чак

до небето като фосфоресцираща розово-пурпурна колона, с все същата тържествуваща усмивка на застиналото лице — усмивката на човек, който изживява най-големия триумф в живота си.

Настъпи нощта, а с нея долетя и вятърът. И фантастичната картина придоби още по-зловещи очертания. Джереми Спелдинг започна да се разпада. Изчезнаха ръцете и краката му, после гърдите. Но когато обезумелите жители на града се осмелиха да погледнат към небето, където все още висеше огромната фосфоресцираща глава, Джереми Спелдинг — и това бе съвсем невероятно — им отговаряше с все същата тържествуваща усмивка.

Джереми Спелдинг изчезна, разтвори се в пространството. Но защо се случи това?

Цялата нощ сътрудниците и асистентите на Спелдинг проучаваха книгата му, многобройните му бележки и чертежи и дойдоха до следния извод.

Джереми Спелдинг наистина бе успял да създаде антигравитация. Но когато силата на привличането вече не действа върху тялото, едновременно с това престава да действа и силата на сцепление между молекулите и човек се превръща в облак от газ. Така бе станало и с Джереми Спелдинг: той се бе разраствал и разширявал, докато се бе превърнал в облак от газ и докато нощният вятър разнесе неговите молекули.

Не зная дали някой друг ще пожелае да използва антигравитационните сили. Но ако се намери такъв безумец, нека не забравя, че може да се превърне в лек, пухкав облак. Впрочем, подобна перспектива не възспря Джереми Спелдинг и едва ли ще спре останалите любители на антигравитацията, които си имат своя лаборатория.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
5/1972 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.